

Ing. Otakar Veselý – Robin

Narozen 18. července 1926 ve Velkých Bošanech, okres Topolčany, ČSR, země Slovensko.

Otec Emil (1898 – 1940) strážmistr četnictva, službou na Slovensku, později přeložen do Třebíče.

Matka Anna (1898 – 1980) po smrti manžela provozovala výrobu lihovin, ovocných sirupů a stáčírnu piva na Znojemské ulici v Třebíči.



Otakar absolvoval obecnou školu a měšťanku, následně studoval na Obchodní akademii v Třebíči.

Robinovy osobní vzpomínky na válečná léta

Otec mně zemřel ve svých 42 letech, když mně bylo 14 let, a s maminkou jsem od roku 1940 zůstal sám. Celá rodina, tj. maminka a já, bydlela v Třebíči na Moravě a vždy jsme byli Češi.

Nikdo z rodičů nebyl přívržencem Němců. Naopak byli odpůrci. Z toho důvodu byly u nás časté prohlídky. Otec byl totiž příslušníkem četnictva a u nás byly schovány různé zbraně, o kterých věděl jen otec a nikdo z rodiny.

Na začátku studií čtvrtého ročníku Obchodní akademie v Třebíči mě překvapil příkaz k totálnímu nasazení. Bylo to na podzim roku 1944 a mně bylo 18 let...

Byli jsme nasazeni ještě s několika spolužáky na nucené práce u organizace Todt – Einsatzgruppe VIII Bauforhaben Tischnowitz.

nositel Medaile díků – 1970

člen Svojsíkova oddílu – 1992

instruktor lesních škol pro Svojsíkovu lesní školu – 1990

nositel Řádu stříbrného vlka (Stříbrná syrinx) – 1996

Kromě toho byl oceněn i ze strany města Třebíče, a sice čestnou plaketou v roce 2001 u příležitosti 900. výročí založení benediktinského kláštera – společně s dalšími mládežnickými činovníky Libuší a Josefem Bublanovými, Zdenou Herzánovou, Jiřím Herzánem, Aloisem Pučalíkem a dalšími.

Robin postupně končí s aktivní činností. Po roce 2000 se víceméně zúčastňuje (vlivem zhoršujícího se zdravotního stavu) již jen vánočních schůzek na Štědrý den na Vyhlídce nad Libušákem.

V roce 2003 přijímá pozvání do Sokolí, kde společně s oldskauty (kterých tehdy přišlo opravdu hodně) oslavil své 77. narozeniny.

O rok později, 25. června 2004, Robin ještě od svých oldskautů přijímá pozvání na setkání do Sokolí u příležitosti jeho 78. narozenin. Zde je však již bohužel patrné, jak jej trápí



Instruktorská lesní škola v roce 1969, vpravo s náčelníkem Junáka br. Rudolfem Plajnerem (foto z archivu MUDr. Pučalíka)

COWBOY (nepsaná hymna Čtyřky)

*Hau, hau, jak je krásné žití,
jede cowboy z pusté savany.
On může jet na svém koni,
z Colorada až do Nevady.*

*Tjada-dya-dym, tjada-dym,
tjada-dym,
tjada-dya-dym, tjada-dááá...
Jede, s jeho plavým vlasem,
vesele si vítr pohrává,
nad hlavou si mává lasem,
koni volnou uzdu nechává.*

*Cowboy v baru Bílé růže,
zpěv zaznívá zvesela,
z toho každý vědět může,
že Yukonská banda přijela.*

*V koutě Harry Garry sedí,
v kouzlo karet ponořen.
Falešného hráče Ferry,
zrak jeho je zachmuřen.*

*Náhle Harry Garry vstává,
na revolver sahá nabitý,
TŘESK-la rána z revolveru,
dlouhý Ferry leží zabitý.*

*Šerif se svými již honí,
yukonského cowboye,
Harry na svém koni střílí,
dokud stačí náboje.*

HERCEGOVINA

*Šel jsem šumným hájem, krásnou krajinou,
potkal jsem tam myslivečka, šel s mojí milou.*

*Holka už je ámen, konec lásky mý,
já teď musím narukovat k infantérii.*

*Infantéria, to je má milá,
ta musela bojovati za císaře pána.
Za císaře pána, jeho rodinu
ta musela vybojovat Hercegovinu.*

*Hercegovina, lautr rovina,
tu musela vybojovat infantéria.*

Karel Němec *Kodl:*
Jak vzpomínám na Čtyřku

Po prázdninách o babím létě (tedy po celé září) jsme mívali pravidelné páteční schůzky na Hrádku na baště, kde jsme posedali po rozeklané kamenné zdi, a po zahájení schůzky heslem měsíce a Robinovým vysvětlením významu hesla, hrávali zpravidla hry (jako velmi oblíbená byla bašta-mohyla, křepelky a křepeláci, vyzývaná, trojnožka, fotbal, molekuly, trhaná



a další hry). Ale učili jsme se též junácké dovednosti – zdravotvědu, uzlování, táboření, čtení mapy a orientace v terénu atd.

Od konce září do poloviny října, kdy se už venku dříve stmívá, jsme na Hrádku často hrávali plíženou či na pašeráky. Od října jsme se přesunuli do Zámostí (Židů), kde jsme hráli “chomouty”. Když se ochladilo a začalo mrznout, přesunuli jsme se do tepla klubovny, kde jsme kromě nejrůznějších her, jako byly ponorky, ruce nahoru – ruce na stůl, foukanou, mravenčí fotbal, též cvičili uzlování, kimovku, morseovku, anebo plnili úkoly vědomostního či branného charakteru, které Robin připravil.

Při přípravě všech těch her a soutěží a úkolů používal nejrůznější jednoduché pomůcky, které vyhovovaly pro použití jeho záměru. Ať to byl hadrák, tenisový či pingpongový míček, krabička zápalek, provázky, tkanička od bot, noviny, výstřižky obrázků a textů z časopisů. Zkrátka samé běžně dostupné a laciné věci.

Většina her, soutěží a disciplín se samozřejmě bodovala (jak jednotlivců, tak i družin), stejně jako docházka, sběr druhotných surovin, i účast na sobotních výpravách.

samostatné středisko "Čtyřka", jehož vůdce byl Ing. Otakar Veselý – Robin, který stál i u zrodu původní Čtyřky, oddílu, jenž 19. června 1945 založil. Bylo potřeba se s tím nějak rozumně a se ctí vypořádat a i když situace byla možná někdy trochu vyhrocená, nakonec všechno dobře dopadlo a středisko Čtyřka fungovalo ještě téměř celé další desetiletí.

Po odchodu starších členů ze Čtyřky, tedy z původního Robinova oddílu, jsem zůstal v jeho vedení vedle Robina sám. Zpočátku jako pomocník (po mém návratu z vojny na podzim 1991), později jako plně aktivní rover, pak činovník čekatel a Robinův zástupce. Tak to trvalo až do roku 2000, po němž se Robin ze zdravotních důvodů musel postupně vzdát své dosavadní aktivity v rámci Junáka. Do té doby byl aktivně činný jak ve vedení Čtyřky, tak i v práci ve Svojsíkově oddílu, s oldskauty, i instruktory Lesních škol.

Ve stejném období jsem i já musel velmi omezit činnost v oddílu z důvodů životně existenčních, i těch, které souvisely s vážnou rodinnou situací.

A tím vlastně Robinova Čtyřka zaniká, ale neformální skupinky jejích odchovanců fungují dodnes...



Poslední Robinův tábor v Českém ráji se konal v roce 1996 na Pluchově loučce u lomu a byl již veskrze velmi komorní. Robin slavil sedmdesátiny a přijeli jej navštívit jeho hoši z dob založení oddílu v roce 1945 – Nefjork a Čolek.

davost a jeho legendární slogan před táborem zněl zhruba takto:

„Náš tábor je v leccems výjimečný a ojedinělý. Doposud jste byli zvyklí, že jste se jen ubytovali, celý tábor někdo připravil, někdo za vás uvařil..., vše jste měli tak nějak nalajnované. Případně jste vždyc-ky obdivovali kreslené seriály na zadních stránkách mládežnických časopisů, kde hrdinové v jednom okénku vesele jeli vlakem a v druhém už vesele seděli před stanem. Na našem táboře co si vlastníma rukama nepostavíme a neuděláme, to mít nebudeme. Chceš spát pod stanem? Dobrá, ale musíš si prvně odtahat podsady na tábořiště a vše sestavit – jinak budeš spát pod širákem bez přikrývky. Chceš jíst? Dobrá, ale nejprve musíme donést konstrukci a kuchyň a kamna si postavit, a pak dennodenně jezdit s károu pro potraviny a ještě dělat dřevo na topení – jinak budeme hlady. A musíme všichni táhnout za jeden provaz a pomáhat si. Jinak můžeme všechno zabalit a jet domů...“ To tedy byla stručná charakteristika tábora z Robinových úst a nám rázem bylo jasné, že první tři týdny prázdnin nebudou vůbec jednoduché.

Vše tedy bylo nachystáno, připraveno. Rodiče informováni, stačilo jen sbalit zavazadlo dle Robinova precizního seznamu a propozic a počkat na první den prázdnin. Odvoz věcí měl Robin zajištěn nákladní liazkou s vlekem přes ČSAD – tu jsme nakládali na Nových Dvorech den před odjezdem za pomoci ochotných tatínků a samozřejmě instruktorů. A právě několik starších kluků z R-družiny mělo za úkol jet s nákladákem a věci u tábořiště vyložit, to byla zkrátka nejen tradice, ale přímo nutnost.

Řadové členstvo družin se sešlo k odjezdu na vlakovém nádraží první den prázdnin nad ránem, kolem třetí hodiny. V dobách mého táboření jezdilo na tábory Čtyřky zhruba od dvaceti do třiceti řadových členů, plus asi deset instruktorů i s Robinem. Z toho je tedy vidět, že oproti pionýrským „zao-
patřovným“, typu Brodců či Březové, kde bylo běžně kolem 300 účastníků, měl náš tábor veskrze komorní složení. Byla to pro mě naprostá novinka. Ale mělo to tu ohromnou výho-

odvozen například od nějakého Robina Hooda, ale bezesporu od slova „robit,, tedy „dělat, pracovat,,... což bylo od chlapeckých let Robinovým krédem, jelikož jeho osobní heslo znělo (a všichni si je dobře pamatujeme): „Práce je čin!,,

Zkrátka již v roce 1945 stanul Robin ve správný čas na správném místě: stál u založení jednoho z třebíčských chlapeckých junáckých oddílů, aby tak zúročil svoje předválečné zkušenosti a věnoval se třebíčské mládeži i nadále, již jako zkušený vedoucí a skautský činovník. Na překotné poválečné týdny a měsíce vzpomínal Robin i mnohem později. Jeho slova z oslavy 800. schůzky v roce 1982 zapsal Bizi do kroniky družiny Medvědů takto: „Oddíl existuje od roku 1945. V roce 1945 se chtěla mládež organizovat, proto se seřadila na Horácké Slavii (dnes Spartak Třebíč), kde se uspořádala do různých skupin – a tak vznikla naše Čtyřka.,,

Je to sice poněkud strohé konstatování, ale my naštěstí máme v ruce i historické materiály z té doby: oddílový časopis Kurýr a deník tehdejšího člena Jiřího Mládka Žurže. Žurž byl nejen zapisovatelem a redaktorem Kurýra, ale též si pečlivě vedl svůj osobní deník. A právě nyní z tohoto deníku můžeme čerpat a přesně zrekonstruovat založení naší Čtyřky! Nahlédněme proto do Žuržových zápisů:

„Junák tě volá, vstup do jeho řad!,, a podobné propagační plakáty se objevily začátkem června v našem městě. Být Junákem bylo mým dávným snem, a proto i já jsem se přihlásil a očekávám s napětím práci ve 4. oddíle, do kterého jsem vstoupil a který vede bratr Josef Dolejš a bratr Otakar Veselý. Junáctví zdar!

PRVNÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZKA

19. června 1945

Dne 19. června 1945 jsme měli první schůzku s naším 4. oddílem Junáka. Sešli jsme se u bývalého katolického skautského domova a odtud jsme se odebrali do parku, kde

na zajištěné tábořiště. Jeli jsme v neděli 31. 3. zase vlakem o 5. hodině. Tentokrát slunko svítilo již dřív jak minule a také se nám lépe šlapalo.

Asi o 1/2 8 jsme dorazili na tábořiště, kde jsme se prvně najedli, a potom jsme si prohlédli dokonale okolí a blízkou studánku, která potřebuje nutně opravu. Po prohlídce jsme začali snášet chraští a potom bratr Kuře nás rozdělil do skupinek, ve kterých se budeme připravovat na rádcovský kurs. Byl jsem ve skupině Cápka. A hned se také skládaly některé body a mimo několika bodů jsem si složil 3 body do 1. stupně.

Konečně přišlo poledne a s ním i oběd, který jsme slupli jako malinu. Po obědě však nastalo dohadování, kterým vlakem máme jet domů. Nakonec jsme jeli pátým vlakem večer, na který jsme se slušně proběhli. Ale dostali jsme se šťastně domů.

Zde Žuržovy zápisky končí. Poslední kresbou deníku je emblém prvního tábora Čtyřky v roce 1946. Naštěstí záznam tohoto tábora nacházíme v dalším oddílovém archivním materiálu, kterým byl táborový časopis Klín, jakási prázdninová verze oddílového časopisu Kurýr. A tím jsme se vlastně dostali zřejmě k nejcennější oddílové tiskovině:

ODDÍLOVÝ ČASOPIS KURÝR (1945-47)

Kurýr začal pod Robinovým vedením vycházet již v říjnu 1945. Byl to strojově psaný časopis zpravidla o šestnácti stranách, později dokonce s kolorovanou obálkou. Robin soustředil několik aktivních členů oddílu do „redakční rady“, zkráceně zvané „ReRa“, a sám vystupoval jako šéfredaktor a koordinátor s hrdou přezdívkou Abée Kuře. Forma časopisu se ustálila do několika rubrik – nejčastěji zde najdeme zprávy z činnosti oddílu, převzaté příběhy i vlastní Robinovo vyprávění, hádanky, kvízy, sport... Někdy se čísla dařila plnit lépe, někdy hůře – a to se potom setkalo s Robinovou příslovečnou kritikou.